

низъ село виатъ и риатъ кучиня,
отъ порта на порта чукатъ джандари.
Утре се избори.

А Диме префърлилъ торба на рамо,
офчарски стапъ му на раци
и збогумъ зима отъ нога :

— Прощевай Клепо, планино моа,
по тиа твои стърмнини стърмни,
първо ми детство прекърши крила,
по тиа твои шилести карпи,
остро ми око остави сила !

Ако те утре запраша некой,
за мойте първи денови детски,
фнеси го ф твоите пещери, Клепо,
како се темни пещери твои,
така ми беа денови мои.

.

И вие робя селани — бракя,
я може не ке дочакамъ веке,
збрани край Яне пакъ да ве видамъ.

.

Прощевай и ти Чичево село,
здържи се, ф съзи сърце не стегай,
разведри твое планинско чело,
не бери мисла за мене сега,
бура ми детство заниша ф карпи,
офици ми беа другари верни,
еве и сега Чичево мое,
на пать со бури време ме пои.

Змии надъ Клепа светнаа,
Диме се ф поле изгуби.